

V HRANIČÁŘI NAJDETE TO, CO NA OBRAZOVKÁCH TV, VLNÁCH ČRo A STRÁNKÁCH TISKU POSTRÁDÁTE

Hranicář

ZPRAVODAJ KLUBŮ POHRANIČÍ ČECH, MORAVY A SLEZSKA

VDÁVÁ NÁRODNÍ RADA KLUBU ČESKÉHO POHRANIČÍ, z.s.

Ročník XXVII, č. 1 (171)

CENA 15 Kč

KVĚTEN - ČERVEN 2018

NIC NEBUDE ZAPOMENUTO - NIKDO NEBUDE ZAPOMENUT!

Slušní lidé celého světa (někde osmého někde devátého května na Den vítězství) vyšli do ulic, aby veřejně demonstrovali nesouhlas s válečnickou antiruskou politikou svých, moudrostí nepolíbených vlád; nahlas odmítli uměle vyvolávané provokace členských zemí teroristické organizace NATO v čele se Spojenými státy proti ruskému lidu a zároveň připomněli všem generacím nepředstavitelné oběti, které národy Sovětského svazu přinesly světu v období druhé světové války, abychom my, poválečné generace v srdci Evropy mohli již 73 let žít v míru.

Lidé s fotografiemi svých předků, kteří bojovali proti fašismu a nacismu, ať už v řadách Rudé armády, zahraničních jednotek či v domácím odboji, prošli s „Nesmrtelným plukem“ centrem Prahy, Ostravy, Brna, Karlových Varů, Teplic i dalších míst s pocitem hrdosti nad odvahou, obětavostí a hrdinstvím svých předků i s odhodláním zabránit novým válečným štváčkům

rozpoutat další války. Vlastenecké organizace v čele s Klubem českého pohraničí při tom nechyběli. Nesmrtelný pluk bude pro nás i do budoucna stvrzením slovanské mírumilovnosti a upevněním odhodlaní civilizovaných národů nepřipustit nebezpečí vyvolání světového konfliktu. V jednotě Nesmrtelného pluku je síla míru! (MiHav)

K výročí vzniku Československa

V pondělí, 23. dubna 2018, v rámci výzvy „VYSAŽ LÍPU REPUBLIKY“ k uctění 100. výročí vzniku ČSR se zúčastnili členové OR KČP slavnostního vysazení pamětní lípy v blízkosti pomníku Mileny Hážové v Mladé Boleslavi na Dubcích.

Slavnostní vysazení lípy inicioval Levicový klub žen Boženy Holečkové v Mladé Boleslavi. Účastníci si vyslechli krátký projev,

který přednesla členka OR KČP a předsedkyně LKŽ v Mladé Boleslavi Alenka Grospičová. V něm byla zdůrazněna symbolika místa vysazení lípy, které nám připomíná i trpké období naší válečné historie. V minulosti to byly právě lípy, pod jejichž korunami se lidé setkávali a budou to právě lípy, které jistě budou svědky setkání budoucích generací. František Kovář

Vážená redakce,
jsem dlouholetým odběratelem Hraničáře, ale dosud jsem nikdy nepřispěl do jeho obsahu článkem. Moje matka Milada Zoubková rozená Pejšková (nar. 1924) zemřela v listopadu 2005. Já jsem nyní při prohlížení jejích dokumentů z pozůstalosti objevil dopis z října 2005, který měla připravený k odeslání Vaší redakci. Bohužel jej již nestáčila odeslat. Po přečtení jsem se rozhodl Vám dopis zaslat. Vzhledem k letošnímu 80. výročí popisované události, snad také přispěji k obsahu Hraničáře tak, jak si to zcela určitě přála moje matka. Vzhledem k jeho délce nevím, zda jej můžete otisknout celý.

Zdravím celou redakci a přeji mnoho zdaru při vydávání našeho krásného Hraničáře.

Mgr. Václav Zoubek

Vzpomínka na moje vyhnání z pohraničí v roce 1938 a totální nasazení

Narodila jsem se 27. května 1924 v Hostíně u Kralup nad Vltavou v bydlšti mojí babičky, protože tatínek byl v té době na vojně v Litoměřicích, kde maminka sloužila u pánů v pivovare.

V Litoměřicích se také seznámili. Když tatínek přišel z vojny, tak hledal nějaké zaměstnání. Pocházel od Havlíčkova Brodu a před vojnu pracoval na trati ČSD. Byl sirotek a neměl se už kam vrátit, jeho tři mladší sourozenci, když musel jít na vojnu, žili u příbuzných na vesnici. Před tím se o sourozence staral sám.

Když se tedy vrátil z vojny, našel si příležitostní zaměstnání v Praze na stavbách. Asi v roce 1928 našel práci u ČSD v Ústí nad Labem - Střekově jako posunovač. Bydleli jsme v Litoměřicích v činžáku od ČSD. Protože tam ale maminka nemohla chovat domácí zvířectvo, hledali rodiče možnost bydlet ve strážním domku od ČSD. Po čase jsme se stěhovali na samotu mezi Velkými Žernosekami a Libochovany. Žili jsme tam ve strážním domku u trati ČSD v krásném prostředí Českého Středohoří v těsné blízkosti Labe. Říká se tam „Brána Čech“

(Porta Bohemica). Před námi tam bydlela rodina Kučerů, ale těm se na samotě nelíbilo, tak jsme si byty vyměnili.

V Libochovanech jsem chodila do obecné školy, kde byla jednotřídka a mateřská školka pro české děti. Na návsi, vedle kostela byla velká, jed-

VZPOMÍNKA NA JEDNO VYHNÁNÍ Z POHRANIČÍ

nopatrová budova školy pro německé děti. Žili jsme tam docela spokojeně, tak jak nám to doba dovolila. Tatínek se věnoval ochotnickému divadlu, od ČSD se pořádaly plesy a různé zábavy, na kterých se zúčastňovali i občané německé národnosti a naopak hasičský sbor složený převážně z německých občanů pořádal taneční zábavy, které navštěvovali také čeští občané. Ve škole byly také děti německých občanů (alespoň 1 - 2 roky), aby se naučily české řeči a naopak české děti navštěvovaly nějaký čas německou školu, hlavně potom v měšťanské škole v Litoměřicích. Vzpomínám na dvě německá děvčata, kamarádky Hildu Pohlovou a Marii Tendlerovou, ještě mám v památce jejich verše.

Po Labi jezdily parníky německé (ty byly bílé) a české (bílé s modrými a červenými pruhy). Voraři plavili dříví po Labi až do Německa a kolem Labe v sobotu večer a v neděli seděli většinou německí rybáři. Rád s nimi sedával i můj mladší bratr Miloslav.

Do tohoto poklidného života ale přišla doba, kdy v Německu přišel k moci Hitler a u nás se objevil Henlein. A začalo oddělování i dětí, se kterými jsme kamarádili. Ty se od nás odtahovaly, prý jsme nečistá rasa a často, když jsme šli s bratrem ze školy, si na nás za vsí parta německých dětí počkala, cloumaly s námi, vyhrožovaly nám, čepice nám házely do bláta, i nějakou tu ránu jsme dostali, a když jsme utíkali, alespoň po nás házely kamením.

A tak naši spolužáci z české školy nás často doprovázeli až za vesnici, aby nás ochránili.

Agresivita německé mládeže hitlerjugend se stupňovala, začala postupně cvičení ordnerů po okolních kopcích, hlavně v noci. Když si rodiče stěžovali u četníka, který na úseku měl službu, tak říkal, že se nedá nic dělat, že to mají ordneři povolené. Maminka se bála, když měl tatínek noční službu i když jsme měli dva psy.

Na parnicích se začaly objevovat prapory s hákovými kříži. My jsme byli pro německé občany „Bohmische hund“ a začala nenávisť ke všemu českému. Na druhé straně Labe v Litochovicích se často pořádaly mítinky i s Henleinem. Hlučností a známým „Sieg heil“ dávali o sobě vědět, že oni jsou pány světa.

My jsme jako děti tehdy vše chápali jinak než dospělí, ale když se začalo povídat o vystěhování, tušili jsme, že se náš život změní. Ordneři byli stále drzejší a šířili kolem sebe strach. A tak již v létě 1938 se po silnici podél Labe, na druhé straně řeky, směrem na Lovosice začali objevovat první čeští občané, kteří prchali přímo od našich hranic do vnitrozemí. Nekonečné proudy lidí s vozíky, kočárky, trakaři a ranci na zádech, koňské potahy i s kravami se žebříňáky, sem tam nějaké auto. Všichni utíkali alespoň s těmi nejdůležitějšími věcmi do vnitrozemí.

Rodiče byli stále nerozhodní. Kam půjdeme?

Známi, Pánkovi, jim poradili, aby šli s nimi k příbuzným.

A jednoho dne jela maminka s paní Pánkovou do Otradovic u Staré Boleslavi a tam sehnaly byt u sedláka pana Krále. Měli zahradní domek a pronajímali ho na letní pobyt hostům z Prahy. To už byla mobilizace a čeští vojáci jezdili ve vlcích k našim hranicím. Všude bylo plno nervozity a nejistoty co bude dál? Když se tehdy vracela z Otradovic maminka domů vlakem, šli jsme jí s otcem naproti a bylo nám divné, že k nám nepřišel na konec nástupiště si popovídat pan Brejša, který sloužil jako

železničář v Libochovanech na nádraží a chodil ke každému vlaku pro zavazadla a balíky. Vlak přijel a byl obsazen našimi vojáky. Jeden důstojník se vyklonil z okna a ptal se otce, zdali je u nás v obci klid. Otec odpověděl, že je klid, ale aby jeli do Ústí nad Labem, tam že se bojí Češi chodit přes most, Němci je hází do Labe.

To jsme ale nevěděli, že naši vesnici přepadla tlupa ordnerů a že za tím železničářem Brejšou, co měl jít k příjíždějícímu vlaku, stáli Němci s pistolí u hlavy, aby nemohl upozornit vlakvedoucího, co se v obci děje. Telefonní vedení bylo přerušeno, ordneři měli seznam českých rodin a jako první přepadli školu, kde bydlel pan řídící učitel Švarc se svou matkou. Matku nejprve týrali a tahali za vlasy od dveří k oknu, pana řídícího hrozným způsobem ztloukli a šli dál k rodině Pechových. Ti se ale v domě zabarikádovávali s tím, že se budou bránit. Dalšímu řádění ordnerů zabránil můj tatínek, protože mu bylo divné, že večer u příjezdu vlaků je až nezvyklý, podivný klid. Proto když jsme přišli domů, zavolal drážním telefonem do Litoměřic, aby se k nám do Libochovan přijeli podívat naši vojáci. Ti přijeli ihned a tak zabránili přepadení a bití dalších českých rodin. Vojáci zjednali ve vsi pořádek a teprve potom jsme se dozvěděli, co se vlastně přihodilo.

Někdy ve druhé polovině září 1938 jsme se i my odstěhovali s tím nejnnutnějším do Otradovic. Maminka se vrátila ještě do Libochovan, aby nějak zlikvidovala domácí zvířectvo, co jsme měli (slepice, husy, kachny, kozy, psy a kočky). Já s bratrem už jsme zůstali sami v Otradovicích a čekali, až za námi rodiče přijedou. Žádné spojení s nimi už nebylo, někteří lidé nám říkali, že již nepřijedou, že poslední vlak z pohraničí odjel. Rodiče a další čeští občané byli zatím shromážděni v čekárně na nádraží a čekali na poslední český vlak. Dostávaly se k nám všelijaké poplašné zprávy, až asi po osmi dnech se objevila maminka. Tatínek byl zatím přeložen na nádraží v Sázavě.

Lidé v Otradovicích byli na nás hodní, když jsme tam s bratrem byli sami a čekali na rodiče. Mně bylo 14 a bratrovi 12 let. Už jsme neměli co jíst, tak sedlák, pan Kohout, který bydlel vedle, nám zadarmo dával mléko a jídlo.

V domku co jsme v Otradovicích bydleli, žili s námi ve druhé místnosti Valešovi. Měli jednu dceru a předtím, než museli opustit pohraničí, bydleli v hájovně někde v severních Čechách. Podle jejich vyprávění se v noci k jejich hájovně blížila horda ordnerů. Svě životy si zachránili tím, že vyskákali oknem a utekli do lesa jen tak, co měli na sobě. V Otradovicích jim dali Královi k užívání zařízenou místnost. Češi si v této těžké době hodně pomáhali.

V Otradovicích jsme začali nový život. Bratr jezdil do Staré Boleslavi do měšťanky a já, protože jsem již v Litoměřicích chodila do 4. měšťanky, která nebyla povinná, jsem již do školy nešla a chodila jsem s matkou na pole sklízet cukrovku, abychom si nějak odpracovali bydlení.

Za dva měsíce byl tatínek přeložen natrvalo do Německého Brodu (tehdy) a my jsme se znovu stěhovali do jeho rodiště do Herálce u Humpolce. Šla jsem se učit švadlenou a bratr později truhlářem. Po vyučení (bylo to v době, kdy byli mladí lidé povolováni na práci do Reichu) jsem šla pracovat do místního velkostatku s tím, abych nemusela na totální nasazení do Reichu, když budu pracovat v zemědělství.

V březnu 1944 jsem však dostala předvolání z pracovního úřadu a dva dny před transportem na totální nasazení jsem byla zajištěna v humpolecké věznici. Do věznice mně odvedl četník z Herálce pan Černý. Doma mi řekl, že mně musí předvést na pracovní úřad, ale zatím mně předal dozorce ve věznici. Během odpoledne ještě do věznice přivedli další, pozdější kamarádku Marii Pavlíčkovou, se kterou jsem potom prožívala těžký život v lágrech a při práci ve fabrikách totálního nasazení.

Můj bratr Miloslav Pejšek musel jít kopat zákopy pro ně-

meckou armádu ve Slezsku, přestože mu bylo 17 let. Matka musela povinně pracovat na statku, jako všichni ve vsi.

Můj první lágr byl v Modlingu v Rakousku. Jezdili jsme vlakem do Vídně, kde v pavilonech Prátru byly stroje na výrobu leteckých součástek Fa Steyer-Daimler-Puch. Jednalo se o revolverové soustruhy, na kterých nás naučili pracovat. V době, kdy začaly nálety na Vídeň, přestěhovali nás do Budapešti, kde jsme pracovali v podzemní továrně 12 hodin denně v ranních a nočních směnách. Když se přiblížila fronta a Rudá armáda se blížila k Budapešti, tak nás po částech vozili zpět do Vídně. Moje skupina byla ubytována ve škole v třetím okrese. Pracovali jsme ve Schvetatech opět na obráběcích strojích jsme vyráběli součástky do letadel. V listopadu 1944 po jednom velkém náletu na Vídeň jsem odjela načerno, bez dokladů do Znojma, kde byla v lágru poslední skupina známých z lágru v Budapešti. Do Vídně pro mne přijel můj kamarád a později můj manžel Václav, protože ve Znojmě byl větší klid a nebyly tam ty strašné nálety.

Po různých problémech jsem zde zůstala pracovat v dílně, kde se vyráběly pistole. Polovina továrny byla keramička a polovina zbrojovka. I když se blížil konec války, někteří Němci byli stále horliví. Zvlášť gestapák Bergr byl tím pověstný a hledal jakýkoliv důvod, aby nás mohl potrestat. Mezi dozorce byl i Čech, pan Novák, ale nosil na rukávu hákový kříž, tak jsme k němu důvěru neměli. V každém národě jsou lidé dobří a špatní a takoví, co se přizpůsobí době tak, aby se měli dobře.

V druhé polovině dubna 1945 jsme se rozhodli, že prostě utečeme domů. Konec války jsme prožili v Herálci u mých rodičů. Zde jsme se skamarádili s vojáky Rudé armády. A když se mocnosti dohodly na demarkační čáře, odjeli jsme do manželova rodiště Dnešic u Přestic. Moji rodiče a bratr se po válce vrátili zpět do Libochovan. Rodiče již dávno nežijí a bratr tam žije stále s rodinou.

Teprve po válce jsem se dozvěděla o osudech některých občanů a spolužáků z Libochovan. Chodila jsem tam před válkou do školy s chlapci, kteří pocházeli ze smíšeného manželství. Otcové byli Němci a matky Češky a ti zůstali po celou dobu války v Sudetech, nemuseli na odsun a těm také moje maminka dala naše domácí zvířectvo, když nás vystěhovali z Libochovan. Manželé Vokurkovi měli tři syny. Dva starší bratři museli do německé armády na frontu hned, mladší, můj spolužák Emil až v 18 letech. Vrátil se Emil, Karel jako těžký invalida a Josef padl na frontě. Druhá smíšená rodina Dorantových se ze svého domku odstěhovala do Mělníka. Po krátké době pana Doranta a jeho dva syny Josefa a Františka Němci zastřelili, protože odmítli narukovat do německé armády a jít na frontu. Nejmladší syn

Karel, který nebyl tehdy plnoletý, se po válce vrátil s matkou do Libochovan.

Toto jsou ve stručnosti moje zážitky z doby našeho vyhnání z pohraničí v roce 1938, mého života za okupace a totálního nasazení. Byla to těžká doba pro náš národ. Okupace a válka nás připravila o dětství a změnila úplně náš život. Dnes se někteří naši politikové omlouvají Němcům za jejich odsun z Československa po roce 1945, snaží se všelijak překrucovat dějiny a pravdu. Snaží se tajit před veřejností skutečnou pravdu, aby se nedozvěděla o strádání nás Čechů v tehdejších Sudetech.

Proto bych chtěla, aby hlavně mladí lidé věděli pravdu, aby se nenechali oklamat některými našimi představiteli státu. Chtěla bych, aby naše děti nikdy nepoznaly válku.

Milada Zoubková,
Dnešice, okres Plzeň-jih

Proč Rusko?

Karel Bělunek

Amerika zase hází špínu na Rusi!
Proč jen Rusové ve světě špatní být musí?
Lidé už zapomněli, kdo nám donesl svobodu.
Proč se chováme tak divně k ruskému národu?

Tisíce životů vzala Rusům naše svoboda!
Z dnešních mladých, jim mnoho ani ruku nepodá!
Vše co mladým prezentuje dnes Amerika,
je všechno jedna lež preveliká!

Tam kde zasahuje Amerika a kam vleze,
to už přesahuje všechny meze!
Prý agent, který pracuje pro dvě strany, zemřít musí,
jistě je, že již nepotřebovala ho Britanie, a proč Rusi?

Jaká možnost Britům asi zbývala?
Odstraníme ruského agenta Skripala!
Ale prý udělat se to chytře musí,
a ve světě rozhlásit, že: udělali to Rusi!

Takové lži svádět na druhé, není věc hezká!
Jak na to nahlíží společnost česká?
Lidem se neřekne pravda, co se ve světě děje,
a to co dělají naši ústavní činitelé, zlé je!

A když to dnes vezmu trochu pozpátku,
Ti co kdysi Rusům tleskali,
dnes Amíkům lezou do zadku!

**Faleš, klam, podvod, to jistě není vlastnost hezká.
Kam se poděla poctivost a pravdivost Česká?!**